

דף מח.

עין משפט א.

או"ח סימן שיח פעיף יז

יט. אסור ליתן צונן^ז על המיחם^ח אפי' להפשירו, שאילו היה מניח צונן זה שם היה מגיע ליד סולדת בו^ט.

עין משפט ב.

או"ח סימן שכ פעיף טו

יז. אסור לפרוס בגד או סודר ע"פ החבית, או לתת אותו על גבי הדלי שדולים בו שמא יבא לידי סחיטה^י, ואם הוא בגד שעשוי לפרוס אותו שאינו חושש לסוחטו מותר^כ.

עין משפט ג.

או"ח סימן רנט פעיף א

א. צמר גפן או בגדים בלויים שטמן בהם דרך מקרה אסור לטלטלן^ל.

ז. ואם הצונן הזה נתבשל כל צורכו פעם אחת ולא נצטנן לגמרי אין בזה איסור לדעת הרמ"א בסעיף ט"ו ע"פ ה"ה.

ח. ודינו כדין כנגד המדורה דאין חשש חיתוי על המיחם שמפסיק לאש.

ט. אבל אם לעולם לא יגיע שם ליד סולדת בו אין איסור גם בצונן שלא נתבשל מעולם. כה"ח אות ק"ע.

י. שבת מ"ח וכפ"י רש"י שם. ובשאר משקין אין הגזרה שמא יסחוט דאין מלבין הבגד א"כ מדוע יסחוט אותם. וא"כ צ"ל דכאן היינו במים, ויש להחמיר גם ביין לבן. כה"ח אות פ'. ואם יסחט אותם יתחייב מן התורה הגם שאין מים האלו גדלו בתוכו, כ"כ הטור ודלא כרש"י.

כ. דלא קפיד עליו אם שרוי דלכך עשוי, ומיירי דאין איסור אהל.

ו. אם נשפך יין או שאר משקין מותר לנקותם במפה ולא גזרינן שמא יסחוט כיון דמשליך המשקה לאיבוד אין בו איסור תורה גם אם יסחט, ומ"מ אסור לסוחטו אבל לנקותו בלי לסחוט אין לגזור.

אולם אם נשפכו מים אסור לנקותו במפה דחיישינן שמא יסחוט ואז יתחייב משום מלבן, אבל בשאר משקין חוץ מיין לבן ומים לא שייך בהם ליבון, אם לא שיש על הבגד ליכלוך שאז גם שאר משקין מנקין הליכלוך והוי מלבן, כה"ח אות ק"ט. ואין האיסור בשאר משקין אלא משום דש וזה לא שייך רק בצריך למשקה משא"כ בהולך לאיבוד. כה"ח אות פ"ז מח"א כלל י"ד אות י"ב.

ל. שבת מ"ח כאביי, דמוקצין הן למלאכה ואסורין לטלטלם, ב"י.

אלא מנער הכיסוי **מ** והן נופלות וכגון שמקצתן מגולה **נ** שאין זה טלטול אלא מן הצד.

ואם יחדן **ס** לשם כך מותר לטלטלן.

א. **ב.** טמן **ע** בגיזי צמר אפי' לא יחדן לשם כך מותר לטלטלן **פ**, והנ"מ שאינם עומדים לסחורה אבל עומדים לסחורה **צ** צריכים יחוד **ק**. ואם טמן בהם בלא יחוד מנער הכיסוי והן נופלות, דהיינו שנוטל כיסוי הקדירה שיש תורת כלי עליו, ואע"פ שהם עליה מותר דלא נעשה בסיס להן **ר**.

עין משפט **ד**. או"ח סימן שמ סעיף **ה**

ה. **ט.** מוכין שנפלו מן הכרית או מסמיכת פוך מותר להחזירם, אבל אסור ליתנם בתחלה **ש** בשבת.

מ. שיש עליו תורת כלי.

נ. ואז אוחז הכיסוי במקום המגולה ומנערן שאז הוי טלטול מן הצד שהתירו אפי' במוקצה. לבוש.

ואם יכול לנער הכיסוי גם בלי שמקצתו מגולה ג"כ מותר לנערו. כה"ח אות ג'.
ואם אין מקצתו מגולה ואינו יכול לנער הכיסוי, אם יכול לתחוב דבר ולנער מותר. ועיין בסי' ש"א סעיף ט', ובמ"א ס"ק ה'.

ס. שאז תורת כלי עליהם ע"י הייחוד, רש"י, והיינו שאומר בפירוש בפיו, ולא רק במחשבה, כ"כ הא"א באות ב', אבל המ"ב באות ה' כתב דדי במחשבה, ועיין בסי' ש"ח סעיף כ'.

ויחוד היינו שיחדן לכך לעולם, מ"א ס"ק ב', אבל י"א דרק באבנים גם ביחדן לשבת אחת לא הוי יחוד. וכתב הכה"ח דיש להקל וא"צ יחוד לעולם כאן. כה"ח אות ה'.

ע. ודוקא טמן בהם אינם מוקצה, אבל בלא טמן הם מוקצה, כה"ח אות ו'.
ומשום שגיזי צמר אינם חשובים כ"כ כמו מוכין די להם בטמן בהם בפועל אפי' בלי יחדן, ב"י, ומ"א ס"ק ג'. ועיין בכה"ח אות ז'.

פ. וכל שטמן בהם פעם אחת מותר לטלטלן לעולם גם בלי יחדן, א"ר אות ה'.

צ. ונתנם לאוצר ומקפיד עליהם כמבואר בסי' ש"ח סעיף א', מ"א ס"ק ד', אבל הא"ר כתב דדוקא בכלים בעינן מקפיד עליהם ולא בגיזי צמר.

ק. כאן לא כתב לעולם כמו בסעיף ב' לגבי אבנים ולבנים ודי ביחוד לשבת אחת, כה"ח אות י'.

ר. דאין הכיסוי משמש לצמר אלא אדרבא הצמר משמש ג"כ לקדירה לחממה, מ"א ס"ק ו'.

ש. דהוי מתקן מנא, רש"י, אבל רמב"ם בפ' כ"ב הלכה כ"ג כתב דאסור גזירה שמא יתפור.

עין משפט ה.

א"ח פימן שיז סעף ג

ג. הגה: ד. אסור לנתק או לחתוך זוג נעליים או גרביים התפורים יחד כדרך שהאמנים עושין אפי' שהתפירה אינה של קיימא כיון שזה מתקן מנא. ויש מתירין בתפירה שאינה של קיימא אך אין להתיר בפני עם הארץ.